

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Věrou Novákovou
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 3. 8. 2021, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 9 800 Kč, k rukám advokátky Mgr. Věry Novákové, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, Odboru správních činností, Oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 6. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 5. 9. 2020 v čase kolem X hodin v prostoru lomu X neuposlechl výzvu Policie ČR „Jménem zákona, zanechte protiprávního jednání a opusťte důlní prostor“, tedy úmyslně neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.
2. Za toto jednání mu byla podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Správní orgán I. stupně nejprve uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku příkazem ze dne 11. 11. 2020. Žalobce proti příkazu podal odpor, kterým byl příkaz zrušen.
4. Z ústního jednání nařízeného na den 14. 1. 2020 se žalobce řádně omluvil. K novému ústnímu jednání konanému dne 1. 6. 2021 v 10:00 hodin byl žalobce předvolán dne 3. 5. 2021. Jako svědek byl na ústní jednání předvolán jeden z policistů X, který se měl podle Sdělení informací v souvislosti se zákrokem v dolu X Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje ze dne 26. 4. 2021 na zákroku podílet a měl vydat výzvu v čase kolem 12:15 hodin.
Dne 31. 5. 2021 byl správnímu orgánu I. stupně X doručen e-mail bez ověřeného elektronického podpisu, k němuž byla přiložena plná moc k zastupování žalobce. V tomto podání bylo uvedeno, že originál plné moci bude správnímu orgánu I. stupně předložen na ústním jednání.
5. Dne 1. 6. 2021 proběhlo ústní jednání. Správní orgán I. stupně do protokolu poznamenal přijetí telefonického sdělení zmocněnce žalobce, že se na jednání nedostaví, ale dostaví se až dne 2. 6. 2021 v 9:00 hodin, neboť zastupuje v podobné věci více osob. Toto vyjádření správní orgán I. stupně nepovažoval za řádnou omluvu a jednal v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce. Na jednání byl vyslechnut svědek X, kterému byly rovněž přehrány videozáznamy ze zásahu. Svědek mimo jiné vypověděl, že se účastnil zajišťování skupiny přibližně čtyřiceti osob, která byla zachycena na videozáznamu označeném jako BOXER 200. Dle jeho výpovědi byla této skupince dána výzva k opuštění důlního prostoru, kterou však aktivisté neuposlechli. Svědek potvrdil, že zajišťování další skupiny osob, které se nacházely v prostoru lomu u těžebního stroje, bylo zdokumentováno na záznamu označeném jako BOXER 100, kdy i tyto osoby neuposlechly výzev policie. Rovněž vypověděl, že ze záznamu BOXER 400 je patrné, že situace při zákroku na jiném místě vůči jiné skupině aktivistů byla obdobná, osoby byly již zajištěny, na opakované výzvy policistů, aby je uposlechly a následovaly je do eskortních vozidel, nereagovaly.
6. Zmocněnec žalobce se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil dne 2. 6. 2021. Seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí a dodal podepsaný originál plné moci. Nové důkazy

nenavrhl a požádal o lhůtu deseti dnů k písemnému vyjádření. To doručil správnímu orgánu I. stupně dne 11. 6. 2021. Uvedl v něm, že spisový materiál neumožňuje určit, že byl přestupek spáchán a že jej měl spáchat žalobce. Rovněž brojil proti tomu, že spisový materiál obsahuje fotografie žalobce pořízené Policií ČR při podání vysvětlení. Dále obsáhle argumentoval nedostatkem materiální stránky přestupku a žádal, aby bylo řízení zastaveno.

7. Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2021 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze shora označeného přestupku. Správní orgán I. stupně vycházel zejména z úředního záznamu o omezení osoby na osobní svobodě, úředního záznamu o zajištění osoby, videozáznamu ze zásahu a výpovědi zasahujícího policisty. Uvedl, že byl žalobce dostatečně ztotožněn pomocí otisků prstů odebraných po zajištění. Podle správního orgánu I. stupně bylo prokázáno vniknutí žalobce a dalších osob do důlního prostoru. Zúčastněným poté byla dána výzva k opuštění tohoto prostoru. Získané důkazy hodnotil správní orgán tak, že bylo spáchání přestupku dostatečně prokázáno.
8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 2. 7. 2021 odvolání. Namítal zejména nesprávný procesní postup správního orgánu I. stupně. Uvedl, že ze strany zmocněnce žalobce se nejednalo o omluvu z jednání či konstatování budoucí absence, ale o návrh na koncentraci jednání ve věci jím zastoupených obviněných na středu 2. 6. 2021. Tvrdil, že tento návrh byl správním orgánem I. stupně akceptován. Žalobce dále namítal, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkou týkající se pořízení fotografií při podání vysvětlení. Dle žalobce rovněž nebylo zjištěno, zda mohla zajištěná osoba slyšet výzvu policie a že výzvy neuposlechla. Závěrem tvrdil, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkou krajní nouze a absence materiální stránky přestupku.
9. Napadeným rozhodnutím ze dne 3. 8. 2021 žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Ztotožnění proběhlo na základě porovnání otisků prstů pořízených při zásahu s otisky obsaženými v systému FODAGEN a žalovaný jej považoval za zcela dostatečné. Zdůraznil, že policie přednesla výzvu srozumitelně za použití amplionu. Svou argumentaci podpořil konstatováním, že pokud někdo vnikne do zakázaného těžebního prostoru, do kterého se následně dostaví několik pořádkových jednotek, lze velice jednoduchou úvahou dospět k závěru, že tyto osoby budou vyzvány k jeho opuštění. Žalovaný nesouhlasil s žalobcem, že by žádal o spojení řízení. Uvedl, že by účastníci řízení měli komunikovat především písemným nebo jiným doložitelným způsobem. Rovněž poukazoval na skutečnost, že si žalobce nezajistil zastoupení zmocněncem s dostatečným předstihem. Dále s odkazem na způsob doručení plné moci žalovaný uvedl, že k podání žalobce mohl přihlížet až od 2. 6. 2021, kdy bylo řádně doplněno. Společné řízení správní orgán I. stupně nevedl, jelikož ve věci každého obviněného nejprve vydal příkaz a nemohl odhadnout, zda proti němu bude podán odpor. Závěrem žalovaný odmítl námitku týkající se absence materiální stránky přestupku.

II. Žaloba

10. Žalobce v žalobě namítal, že nebylo řádně provedeno jeho ztotožnění. Identifikace na základě otisků prstů byla doložena toliko přípisem policie jinému správnímu orgánu, ve

kterém se pouze bez bližšího odůvodnění konstatuje, že žalobce je zajištěnou osobou č. X. Takový přípis je podle žalobce z důkazního hlediska nepřezkoumatelný a nezhodnotitelný. Žalobce rovněž namítal, že uvedený přípis má povahu úředního záznamu. Nelze jej proto s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu použít jako důkaz.

11. Obdobně jako v odvolání žalobce brojil proti nezákonnému pořízení fotografií při podání vysvětlení. Dle názoru žalobce policie tyto fotografie opatřila, aniž by k tomu měla pravomoc podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Jelikož se jednalo o nezákonně opatřený důkaz, nemohl jej správní orgán I. stupně použít ke zjištění skutkového stavu.
12. Dle žalobce nebylo prokázáno, že se skutek stal, nebo že jej spáchal žalobce. Z výslechu svědka ppor. Mgr. Kováce je zřejmé, že aktivisté se v důlním prostoru pohybovali různě a přesouvali se po skupinkách. Z dokazování provedeného videozáznamem nelze mít za prokázané, že by na něm byla zachycena zajištěná osoba označená č. X. Nelze také dovodit, že předmětná výzva byla učiněna tak, aby ji slyšeli všichni aktivisté, kteří byli později zajištěni. Jelikož nebyl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, měly správní orgány postupovat podle zásady *in dubio pro reo*.
13. V dalším žalobním bodu žalobce brojil proti neprojednání přestupku ve společném řízení s dalšími osobami, které byly obviněny z obdobného jednání. Tvrdil, že společné řízení mělo být vedeno obligatorně na základě § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Vést společné řízení měl správní orgán tím spíše, že část obviněných byla zastoupena týmě zmocněncem.
14. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán I. stupně provedl ústní jednání v nepřítomnosti jeho i jeho zmocněnce. Zmocněnec žalobce se přitom účasti na ústním jednání nevzdal. Měl na základě telefonické komunikace za to, že proběhne spojení řízení, alespoň v podobě výslechu svědka pro více řízení najednou. Argumentoval tím, že je přípustné učinit podání i v ústní formě. Jelikož však obsah úkonu správní orgán nepoznamenal do spisu, je jeho postup nepřezkoumatelný.
15. V neposlední řadě žalobce odmítl názor žalovaného, že měl být řádně zastoupen zmocněncem až ode dne 2. 6. 2021. Podání plné moci ze dne 31. 5. 2021 prostřednictvím e-mailu totiž žalobce v souladu se zákonem doplnil při ústním jednání. K takto doplněnému podání neměl správní orgán I. stupně možnost nepřihlížet.
16. Závěrem žalobce namítal absenci materiální stránky přestupku. Z uvedených důvodů navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu proti žalovanému náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl dostatečně ztotožněn na základě porovnání otisků prstů pořízených při zásahu s otisky obsaženými v systému FODAGEN. Součástí spisové dokumentaci byly rovněž fotografie žalobce. Žalovaný k nim však nepřihlížel, jelikož ztotožnění podle otisků prstů považoval za dostatečné.

18. Účast žalobce na akci Klimakemp 2020 měl žalovaný prokázanou tím, že byl na místě zajištěn a omezen na osobní svobodě, což dokládal z úředního záznamu ze dne 5. 9. 2020. K otázce, zda mohl žalobce výzvu slyšet, žalovaný uvedl, že se žalobce účastnil obdobné akce již v minulost, kdy úřední výzvy taktéž neuposlechl. Měl rovněž předpokládat, že pokud vnikne do zakázaného těžebního prostoru, kam se následně vydá několik policejních jednotek, bude vyzván k opuštění tohoto prostoru. Tím, že byl žalobce zajištěn na místě, je zřejmé, že výzvy neuposlechl.
19. K námitce nevedení společného řízení žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně nejprve vydal ve věci příkaz. Za této situace již nemohl využít institutu společného řízení ve smyslu § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
20. Dle žalovaného byla rovněž naplněna formální i materiální stránka přestupku. Navrhl proto, aby soud podanou žalobu zamítl, náhradu nákladů nepožadoval.

IV. Posouzení věci soudem

21. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
22. V první řadě se soud zabýval námitkou nesprávného procesního postupu správního orgánu I. stupně. Žalobce v žalobě i v odvolání tvrdil, že telefonický hovor nebyl omluvou z jednání, ale žádostí o „*koncentraci řízení, alespoň v podobě výsledku svědka pro více řízení najednou*“, tedy v podstatě žádostí o spojení řízení těch obviněných, které zastupoval. Správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že o tomto hovoru neučinil do spisu úřední záznam.
23. Soud musí žalobci přisvědčit, že o obsahu a přesném času telefonické komunikace měl správní orgán I. stupně vyhotovit úřední záznam do spisu, jak je to v souladu se zásadou dobré správy obvyklé. Obsah telefonátu byl však dostatečně zachycen v protokolu z ústního jednání ze dne 31. 5. 2021, do kterého správní orgán I. stupně uvedl, že zmocněnec žalobce „*správní orgán kontaktoval telefonicky s tím, že se na jednání nedostaví, ale dostaví se až dne X v X hodin, neboť zastupuje u zdejšího úřadu v obdobné věci více osob.*“ Správní orgán I. stupně telefonickou komunikaci se zmocněncem žalobce rovněž popsal při postoupení odvolání žalovanému, kdy uvedl, že „*správní orgán kontaktoval zmocněnce obviněného, že se nedostaví na jednání 31. 5. 2021, ale na 2. 6. 2021, neboť zastupuje u zdejšího úřadu v obdobné věci více osob. Bylo domluveno, že ten den bude seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, s čímž souhlasil.*“
24. Právě popsanému obsahu telefonické komunikace plně koresponduje jednání zmocněnce žalobce a rovněž postup správního orgánu I. stupně v přestupkovém řízení. Zmocněnec

žalobce

se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil ve středu 2. 6. 2021, pouze nahlížel do spisu a seznámil se s podklady shromážděnými pro rozhodnutí, aniž se současně domáhal provedení ústního jednání a výsledku svědka v této věci, případně v rámci společného řízení, a aniž brojil proti tomu, že ústní jednání včetně výsledku svědka proběhlo již dne 31. 5. 2021 v jeho a žalobcově nepřítomnosti. Zmocněnec žalobce tyto skutečnosti ostatně nenamítal ani v písemném vyjádření, na jehož zpracování si vyžádal desetidenní lhůtu. Tvrzení žalobce, že jeho požadavek na „koncentraci“ řízení v podobě společného jednání a výsledku svědka byl akceptován, postup správního orgánu I. stupně neodpovídá. Pokud by správní orgán I. stupně požadavku zmocněnce vyhověl, jak žalobce tvrdí, nepochybně by odročil ústní jednání a svědecký výslech na jediný společný termín.

25. Soud připouští, že omluvu z ústního projednání přestupku může obviněný učinit i jinou formou, než která je vyhrazena pro podání podle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Lze tak učinit prostřednictvím telefonického hovoru nebo e-mailu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 8 As 194/2018-58). Nelze ovšem dovozovat, že by bylo možné podat svým obsahem návrh na spojení řízení ve smyslu § 140 odst. 1 správního řádu rovněž pouze prostřednictvím telefonického hovoru. Takový návrh by bylo nutné učinit některou z forem předvídaných v § 37 odst. 4 správního řádu. Rovněž by bylo vhodné, aby byl takto podstatný návrh týkající se vedení řízení učiněn s dostatečným předstihem, jak přílehavě uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí.
26. Správní orgán I. stupně podle přesvědčení soudu vyhodnotil správně telefonát žalobcova zmocněnce jako nedůvodnou omluvu z ústního jednání konaného dne 31. 5. 2021. Z výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že omluva sice může být učiněna telefonicky, musí však splňovat další požadavky. Podmínky náležité omluvy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, následovně: *„Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“* Pokud měl být telefonát žalobcova zmocněnce omluvou, nejednalo se o omluvu řádnou a včasnou, v tomto směru se soud ztotožnil se závěry žalovaného. Soud tedy uzavírá, že procesním postupem správního orgánu I. stupně nebylo do práv žalobce nikterak zasaženo.
27. Související námitce nevedení společného řízení soud rovněž nepřisvědčil. Pokud se podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky podezřelý dopustil více přestupků, k jejichž projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení. Podle odst. 2 téhož ustanovení se ve společném řízení projednají rovněž přestupky více podezřelých, jestliže spolu souvisejí a je k jejich projednání příslušný týž správní orgán.

28. Nevedení společného řízení však samo o sobě nemůže zakládat vadu, která by měla za následek nezákonnost celého rozhodnutí. Nezákonné by bylo takové rozhodnutí, které by vedení přestupkového řízení pouze s žalobcem jako jediným obviněným zkrátilo žalobce na jeho právech (k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, 1 As 255/2017-27, či ze dne 19. 12. 2018, 1 As 278/2018-87). V daném případě nevedením společného řízení práva žalobce zkrácena nebyla. Zdejší soud rozumí strategii správního orgánu I. stupně vydat v každé věci zajištěného účastníka akce Klimakemp 2020 zvlášť nejprve příkaz. Tento postup byl jistě veden snahou vyřešit alespoň některé z mnoha přestupkových věcí vedených ve spojitosti se zmíněnou akcí mimo standartní přestupkové řízení a bylo rovněž v souladu se zásadou procesní ekonomie. Nelze ani tvrdit, že měl správní orgán I. stupně vést společné řízení, protože část obviněných byla zastoupena týmž zmocněncem. Jak je soudu známo z úřední činnosti (viz věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 60 A 20/2021 a 60 A 22/2021), část obviněných sice byla zastoupena stejným zmocněncem, ovšem řádné zastoupení bylo správnímu orgánu I. stupně oznamováno postupně v průběhu řízení, v některých případech až po provedení ústního jednání ve věci. Tedy ani tato námitka není případná.
29. Soud však s žalobcem souhlasí, pokud jde o otázku řádného doručení plné moci. Podle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že je podání do 5 dnů potvrzeno, je možno jej učinit pomocí jiných technických prostředků. Žalobce své elektronické podání doplnil tak, že plnou moc předložil při nahlížení do spisu dne 2. 6. 2021. Správní orgán I. stupně proto k podání musel přihlížet jako k řádně podanému a k žalobci jako k řádně zastoupenému již ode dne 31. 5. 2021, kdy bylo elektronického podání doručeno. Nelze souhlasit s žalovaným, že byl žalobce řádně zastoupen až od 2. 6. 2021.
30. Důvodnou shledal soud také námitku týkající se nedostatečného ztotožnění žalobce pomocí otisků prstů. Správní orgán I. stupně vycházel z písemnosti Ztotožnění osob Klimakemp 2020 ze dne 31. 5. 2021 poskytnuté Obvodním báňským úřadem pro území kraje Ústeckého. Jeho přílohou bylo Odborné vyjádření ze dne 7. 10. 2020 vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Ústeckého kraje, odborem kriminalistické techniky a expertiz. Z něj vyplývalo, že otisky prstů osoby č. X zajištěné na akci Klimakemp 2020 se shodují s otisky prstů neznámé osoby č. 5 zajištěné v roce 2018 v lomu Bílina. V další příloze, označené jako Spolupráce při ustavení osob z akce Klimakemp 2020 - odpověď ze dne 20. 3. 2021, vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Ústeckého kraje, službou kriminální policie a vyšetřování, odborem obecné kriminality, bylo konstatováno, že osoba č. X je žalobce.
31. Žalobci je třeba dát za pravdu, že z uvedených listin není možné zjistit, jakým postupem k tomuto závěru policie dospěla. Je z nich patrné toliko, že otisky prstů osoby č. X zajištěné na akci Klimakemp 2020 jsou shodné s otisky prstů neztotožněné osoby, která byla zadržena v lomu Bílina v roce 2018. Tato informace však sama o sobě nijak nepřispěla k identifikaci zajištěné osoby č. X. Dokládá pouze, že otisky dvou neznámých osob se na základě lustrace v systému FODAGEN navzájem shodují. Samotný závěr, že osoba č. X je osobou žalobce, nemá oporu ve spise. Vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, služby kriminální policie a vyšetřování, odboru obecné kriminality ze dne 20. 3. 2021 v tomto směru neobsahuje žádné zdůvodnění. Není z něj

patrné, na základě jakých důkazů a podkladů policie závěr o ztotožnění osoby č. X jako žalobce učinila.

32. Je zřejmé, že uvedené listiny byly poskytnuty policií Obvodnímu báňskému úřadu a byly pravděpodobně součástí širší spisové dokumentace. Pokud chtěly správní orgány hodnotit ztotožnění žalobce pomocí otisků prstů jako dostatečné, měly vlastní správní spis doplnit tak, aby z něj bylo zřejmé, jakým postupem policie ke ztotožnění osoby č. 5 zadržené v lomu Bílina v roce 2018 jako žalobce dospěla.
33. Žalobci ovšem nelze přisvědčit, že zmíněné vyjádření policie ze dne 20. 3. 2021 by bylo úředním záznamem, k němuž by nebylo možné v duchu žalobcem citované judikatury Nejvyššího správního soudu přihlídnout jako k důkazu. Svou povahou toto vyjádření nebylo úředním záznamem o podání vysvětlení či oznámením o přestupku, jejichž použitelností se zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu zabývaly. V reakci na víceméně obecnou námitku týkající se úředních záznamů a oznámení o přestupku lze dodat, že správní orgány v posuzované věci nevycházely pouze z listin takové povahy, ale k dispozici měly i důkazy další - např. svědeckou výpověď, záznam z kamerového systému, vyjádření policie ze dne 26. 4. 2020, opis z evidence rejstříků.
34. Soud se rovněž věnoval námitce nezákonného pořízení fotografií žalobce při podání vysvětlení. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce byl ztotožněn pouze pomocí otisků prstů. Žalovaný názor správního orgánu I. stupně potvrdil, když v napadeném rozhodnutí hodnotil jako průkazné rovněž pouze ztotožnění žalobce pomocí otisků prstů. Tomu odpovídá i písemné vyjádření k žalobě, v němž žalovaný konstatoval, že ke ztotožnění pomocí fotografií nepřihlížel. Soud proto považoval za nadbytečné se k této námitce vyjadřovat, neboť na hodnocení ztotožnění žalobce pomocí fotografií napadené rozhodnutí postaveno nebylo.
35. S žalobcem lze ale dále souhlasit v tom, že nebylo prokázáno spáchání přestupku spočívajícího v neuposlechnutí ve výroku rozhodnutí specifikované výzvy „Jménem zákona, zanechte protiprávního jednání a opusťte důlní prostor“. Je třeba zdůraznit, že mezi neoprávněné vniknutí do důlního prostoru a neuposlechnutí dané výzvy nelze klást rovnítko. Ze správního spisu vyplývá, že se akce účastnilo několik desítek osob. Ty se nacházely v různých částech lomu po skupinkách, ale i jednotlivě. Soud má za prokázané, že skupině osob zachycené na kamerovém záznamu označeném jako BOXER 100 byla dána výzva jménem zákona k opuštění důlního prostoru. Stejně tak má ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty za prokázané, že obdobná výzva byla dána i skupině osob zachycených na záznamu označeném jako BOXER 200. Ve správním spise se však nenachází důkaz o tom, že taková výzva byla dána i skupině zachycené na záznamu označeném jako BOXER 400, případně dalším osobám, které se v těchto skupinách nenacházely. Vzhledem k tomu, že videozáznamy zachycují pouze část událostí a nebyly opatřeny údaji o čase pořízení, je nadto obtížné jednotlivé výzvy ze strany policie na nich zachycené časově identifikovat. Žalobci je třeba dát za pravdu, že z provedeného dokazování nevyplývá, že se osoba zajištěná a označená č. X skutečně nacházela mezi osobami zaznamenanými na záznamech označených jako BOXER 100, případně BOXER 200, vůči nimž výzva jménem zákona k opuštění důlního prostoru prokazatelně zazněla.

36. Žalobce je dle výroku rozhodnutí viněn z toho, že neuposlechl uvedenou výzvu v čase kolem 12:20 hodin. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se na základě provedeného dokazování nezabývali tím, kde a kým měla být osobě označené č. X konkrétní výzva, za jejíž neuposlechnutí v uvedeném čase byl žalobce shledán vinným, dána. Pouze obecně konstatovali, že jelikož se žalobce v těžebním prostoru nacházel a byl zajištěn, musel neuposlechnout výzvy k opuštění důlního prostoru. Tímto způsobem však nelze vést úvahy vedoucí k závěru o spáchání přestupku spočívajícího v neuposlechnutí výzvy. Soud dodává, že pochybnosti o řádném zjištění skutkového stavu a prokázání neposlechnutí ve výroku rozhodnutí specifikované výzvy úřední osoby jsou podtrženy časovým údajem o omezení osobní svobody osoby označené č. X v X hodin, který v podstatě odpovídá času, kdy měl žalobce neuposlechnout předmětnou výzvu.
37. Je nepochybné, že policie nemohla dávat výzvy zvlášť každému aktivistovi. Užití amplionu je v daném případě logickým krokem k učinění hromadné výzvy směřující vůči všem přítomným osobám. Soud však nemá za prokázané, že danou výzvu skutečně všichni aktivisté slyšeli. V přezkoumávaném případě je zřejmé, že na videozáznamech označených jako BOXER 100 a BOXER 200 nebyli zachyceni všichni aktivisté, současně nebylo prokázáno, že by skupině osob zachycených na záznamu označeném jako BOXER 400 byla výzva k opuštění důlního prostoru adresována. Z žádného konkrétního důkazu nelze dovodit ani to, že prokazatelně učiněné výzvy k opuštění důlního prostoru slyšely všechny skupiny aktivistů, případně i osoby jednotlivě se pohybující v dole. Správní orgány se nezabývaly ani tím, kde se v době učinění specifikované výzvy nacházela osoba č. X, kterou měly za žalobce.
38. Pokud chtěl správní orgán I. stupně osobu identifikovanou jako č. X trestat za neuposlechnutí konkrétní výzvy dané jménem zákona k zanechání protiprávního jednání a opuštění důlního prostoru, bylo jeho povinností prokázat, že se tato osoba nacházela v jedné ze skupin, u nichž není pochyb o tom, že výzvu obdržela (např. pomocí porovnání GPS souřadnic místa zajištění a místa dání výzvy, včetně časových souvislostí) nebo prokázat, že totožnou, časem určenou výzvu skutečně slyšeli všichni aktivisté přítomní v dolu. Správní orgán I. stupně však neprokázal ani jedno. Závěry o vině žalobce pak rozhodně nelze zakládat na tom, že se měl žalobce zajímat, z jakého důvodu se v prostoru dolu nachází policejní jednotky, případně z toho, že se obdobného přestupku dopustil v minulosti. K prokázání viny je nutné vytvořit v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu ucelený řetězec důkazů, který popisuje skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Ve zde přezkoumávaném případě se tak nestalo. Soud proto konstatuje, že spáchání přestupku spočívajícího v neuposlechnutí ve výroku rozhodnutí specifikované výzvy policie k opuštění důlního prostoru nebylo žalobci prokázáno.
39. K námitce nedostatku materiální stránky přestupku bylo nadbytečné se vyjadřovat, neboť soud dovodil, že nebylo prokázáno, že žalobce přestupek spáchal.

V. Závěr a náklady řízení

40. Vzhledem k tomu, že některé z žalobních námitek shledal soud důvodnými, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí

žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

41. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
43. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právní zástupkyně za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 9 800 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právní zástupkyně v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. dubna 2022

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně